

Januari

1 januari, 13.04 uur

Het was officieel: ik was blind.

Dat dacht ik tenminste, totdat Kit naar me toe rolde en me hielp mijn gezwollen oogleden van elkaar te pulken. 'Ik zei toch dat je niet moet gaan slapen met je valse wimpers nog op,' zei ze.

Ik begon van voren af aan te huilen en zette een pruillip op. 'Zeur niet en help me gewoon. Mijn hele gezicht plakt, en mijn ogen branden!'

'Het is jouw schuld niet,' zei ze, 'het komt door die achterlijke Enzo.' (Daarom ben ik zo dol op haar, en zal ze altijd mijn beste vriendin blijven. Ze weet op het juiste moment de juiste dingen te zeggen. Bovendien was ze getuige van het hele gebeuren.)

'Er zit wimperlijm in mijn ogen.'

'Dat kan niet. En als het wel zo is, dan is het allang opgedroogd en niet meer vloeibaar. Voelt het misschien als oogglitter?'

Ik knikte.

'Je ogen zijn gewoon zo dik en plakkerig en zitten onder de gouden glitter omdat oudejaarsavond een ramp was. Behalve dan dat ik eindelijk met Franse Marcel heb gezoend tot we zo ongeveer flauwvielen.' Ze voegde eraan toe: 'Maar dat was vóór ik getuige was van de naaste uitmaakscène aller tijden.'

Op dat moment kon ik er absoluut niet over praten. Mijn ogen brandden, ik had koppijn en bovendien weigerde ik het te accepteren. Mijn laatste schooljaar kón gewoon niet zo aflopen. Ik was niet van plan het voorjaarssemester en de rest van mijn leven zonder Enzo door te brengen. Was hij onze New York-plannen soms vergeten? En dacht hij nou echt dat Kit en ik zonder hem zouden gaan?

Andy Warhol zei ooit: ‘Iedereen kust uiteindelijk de verkeerde persoon welterusten.’

Hij doorziet echt alles. Wat zou Andy doen als hij in mijn schoenen stond? Hoe zou hij de situatie verwerken? Door te schilderen? Want dat is het enige waar ik op dit moment behoefte aan heb. Schilderen, en overgeven.

2 januari, 21.41 uur

Weet je wat een onvoorstelbaar dieptepunt is? Dat je het leven uitgelegd krijgt door een stumper als Marli. Kit had me meegenomen naar Mike’s 610 Diner voor aardappelpuree met jus en cola light. Zelf bestelde ze zoals altijd gefrituurde aardappelballetjes met zure-roomsaus. We dachten dat Nadia zou terugkomen met onze bestelling, maar surprise, surprise... ineens stond Marli voor onze neus. Ik dacht dat het haar vrije dag was en dat ze bij soa-Ronnie zou zijn. Maar goed, ik ben natuurlijk niet de oppas van mijn zus. Ik weet niet eens wanneer ze weer teruggaat naar de universiteit. Haar wintervakantie duurt zo ongeveer een halfjaar. Belachelijk natuurlijk, want iedereen weet dat het in Texas nooit sneeuwt.

‘Hé, daar hebben we Weirdo Warhol en Etsy Betsy,’ zei Marli, terwijl ze ons eten op tafel smeed. ‘Dag, aanstellers. Nadia heeft niet gezegd dat jullie in mijn gedeelte zitten.’

‘We dachten dat dit háár gedeelte was,’ reageerde Kit, waarop Marli reageerde met: ‘Kop dicht, KATRINA.’

Kit vroeg Marli of ze de laatste tijd nog nieuwe soa’s had opgelopen, en ik proestte in mijn cola.

‘Je ziet er bescheten uit, Piper. Wat is er? Heb je weer een van je fröbelwerkjes verprutst? Wil het knutselen niet lukken?’

Ik keek mijn zus aan. Waarom kon ze niet voor één keer in haar leven normaal doen?

‘Enzo heeft het uitgemaakt,’ zei Kit.

Marli deed een stap achteruit. ‘Ach, ukkepuk.’

Zo had ze me sinds mijn zevende niet meer genoemd.

‘Uk, wat rot voor je.’

Mijn ogen begonnen acuut te tranen. Misschien door de achtergebleven wimperlijm, of misschien wel door haar reactie. Ik wendde mijn gezicht af en keek uit het raam. Als Marli aardig tegen me deed, raakte ik altijd in de war, omdat ik het gevoel had dat ze me in de maling nam. Op de parkeerplaats zag ik een complete familie met cowboyhoeden op uit de cabine van een vrachtwagen rollen en naar de ingang waggelen.

‘Uk.’

‘Ze heeft je wel gehoord,’ zei Kit.

‘Wat is er gebeurd? Misschien kan ik je helpen,’ zei Marli.

‘Jij dacht dat Ronnie vis had gekocht toen hij zei dat hij platjes had,’ zei Kit. ‘En dan wil jij haar helpen? Ik dacht het niet.’ Ik moest zo lachen dat ik me bijna verslikte in mijn rietje.

‘Nou, daar gaan mijn goede voornemens,’ zei Marli. ‘Ik probeerde alleen maar aardig te zijn, stelletje krenge.’

Voordat Kit en ik konden reageren, werd Marli geroepen door Nadia. Gelukkig maar. Zo kon ik tenminste in alle rust zwelgen in mijn ellende en mijn aardappelpuree wegwerken. Voor Marli is het natuurlijk handig dat ze hier in de wintervakantie een baantje heeft en geld verdient waarvan ze volgend semester kan uitgaan, maar als het aan mij ligt, gaat ze voorgoed het huis uit. Ze heeft altijd genoeg rottigheid in zich om mij ook een rotgevoel te bezorgen. En zelfs als ze aardig doet, kan ik haar niet vertrouwen. Bij haar weet je nooit of ze een gemene streek wil uithalen.

‘Ligt het aan mijn kapsel?’ vroeg ik Kit, terwijl ik naar mijn spiegelbeeld in het raam keek. Ik leunde achterover op de bank en zoog mijn wangen naar binnen. Vroeger had ik lang, donkerbruin haar, net als de rest van mijn familie, maar sinds kort draag ik het – net als Andy – kortgeknipt en platinablond geverfd. Het staat beter bij de zwarte t-shirts die ik – net als Andy – draag. En zelfs als ik – net als Andy – in mijn dagboeken schrijf, voel ik me er vrijer bij. Als ik volgend jaar met Enzo en Kit naar NYC ga, ga ik kunst maken die net zo belangrijk is als die van Andy. Dan ben ik eindelijk van Marli verlost en kan ik gelukkig zijn.

‘Het ligt echt niet aan je kapsel,’ zei Kit. ‘Het ligt aan zijn ogen. Hij is gewoon bijziend. Daarom kan hij niet in de toekomst kijken.’

Marli kwam naar onze tafel toe om mijn cola bij te schenken. ‘Het ligt niet aan zijn ogen, sukkel. Het ligt aan zijn piem.’

Kit en ik keken haar vernietigend aan. Ik had geen behoefte om Enzo’s edele delen te bespreken terwijl ik aardappelpuree zat te eten. En al helemaal niet met Marli.

‘Dat zeggen de jongens van het honkbalteam tenminste,’ zei Marli. ‘En die van het voetbalteam ook.’

‘Hang je nog steeds in de jongenskleedkamers rond?’ vroeg ik. ‘Sommige dingen veranderen ook nooit.’ Het kon me niet schelen dat ik zo hatelijk deed. ‘En al gaat het je geen steek aan, Enzo is geen homo. Snap je het verschil tussen creatief en homoseksueel nog steeds niet?’

‘Snap jij het wel, Ukkepek?’ vroeg Marli, voordat ze wegliep naar een andere tafel.

‘Een homo zou het nooit op oudejaarsavond uitmaken,’ zei Kit. ‘Trouwens, Enzo is Italiaans. Hij heeft gewoon te veel... stijl... en klasse... voor zoiets.’

‘Zijn ouders zijn Italiaans,’ verbeterde ik haar. ‘Hij is net zo Texaans als jij en ik.’ De gedachte aan Texas bezorgde me een brok in mijn keel. Ik haat het om hier te wonen. Ik bedoel, ik haat Houston niet, maar het voelt gewoon verkeerd. Als je op de verkeerde plek woont, in de verkeerde eeuw en het verkeerde decennium, voelt alles verkeerd.

‘We blijven niet lang meer Texanen. Voor het eind van het jaar zullen we New Yorkers zijn!’

Mijn hoofd bonsde als een bezetene. ‘Dus we zijn nu alleen nog vrienden van elkaar? Ik bedoel, we moeten wel met zijn drieën gaan, want dat zijn we al sinds de brugklas van plan, maar... hij verpest het wel gigantisch! Hoe moet het nou, nu het uit is?’

‘We verzinnen er wel iets op.’

‘Weet je het zeker?’

‘Een voor allen, allen voor een,’ zei ze, en ze tikte met haar koffiekopje tegen mijn colaglas. Ze rechtte haar rug, stak haar borst vooruit en schoof haar zwarte bril hoger op haar neus. Toen streek ze met een frivool gebaar over haar weerbarstige pijpenkrullen. Ondanks mijn rothumeur moest ik glimlachen.

‘Kom, laten we gaan dansen.’

‘Geen zin in,’ antwoordde ik. De muziek was barslecht.

‘Dan dans ik wel voor twee.’ Ze sprong op en moonwalkte langs onze tafel naar de taartvitrine. Daar griste ze een personeelspet van de balie en trok die in Michael Jackson-stijl over haar ogen.

‘Valt er iets te zien?’ vroeg Kit, terwijl ze al dansend naar de mensen wees die haar bewegingen volgden.

‘Niet veel,’ mompelde een oude vent bij de balie. ‘Alleen een mafkees.’

Kit haalde haar hand weer over haar haar en begon nog geestdriftiger te bewegen, alsof ze het oudje wilde meeslepen in haar enthousiasme. Daarom ben ik zo dol op haar.

De rekening was 15 dollar en 43 cent. Ik legde een biljet van twintig dollar op tafel. Marli kan niet beweren dat ik geen fooi geef.

4 januari, 13.45 uur

Vanochtend heb ik hem gebeld. Geen idee wat me bezielde. Dit is het

stompzinnige bericht dat ik bij hem heb ingesproken: ‘Enzo, met mij. We moeten praten. Wat ik ook verkeerd heb gedaan, ik heb er spijt van. Ik weet dat je niet meende wat je zei. Ik hou van je. Dat weet je toch? We horen nog steeds bij elkaar. Jij en Kit en ik en New York. We kunnen ons GROTE PLAN niet laten varen. Bel me.’

Gadver.

Daarna ben ik met mam boodschappen gaan doen. Ik kon gewoon niet thuis gaan zitten wachten of hij zou terugbellen.

‘We schaffen de sojamelk af,’ kondigde mam aan. ‘Volgens de laatste berichten bevat het te weinig calcium als je nog in de groei bent. Volgens mij zit daar wel iets in. In het voetbalseizoen zie ik zo veel botbreuken voorbijkomen. Weet je hoeveel van je klasgenoten ik al in mijn praktijk heb gehad? Trouwens, koemelk zal je geen kwaad doen. Misschien kom je er zelfs wat van aan. Je bent de laatste tijd een beetje té mager geworden. Bovendien is sojamelk op het moment gewoon verdomd duur.’ Eindelijk hield ze op met ratelen.

‘Waarom ben je zo stil?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘O jee,’ zei ze. ‘Wat scheelt eraan? Je houdt zo van sojamelk. Zeg op.’

‘Niet waar,’ antwoordde ik. ‘Ik hou niet van sojamelk. Sojamelk is maar een product. Ik hou van mensen.’

‘Nee, hè. Daar gaan we weer. Ruzie gehad met je vriendje?’ Mam pakte een pak sojamelk uit het schap en bestudeerde de ingrediëntenlijst.

‘Zoiets.’ Ik schuifelde naar de winkelwagen en leunde voorover op de handgreep. Ze klopte me op de rug.

‘De relaties van mijn meiden gaan altijd op de vreselijkste manier uit.’

Ik vermeed haar blik.

‘Kom op, jij. Voor de draad ermee. Biecht maar op.’

‘Dat kan ik niet,’ antwoordde ik.

‘Lorenzo is altijd nogal... egocentrisch geweest, weet je,’ zei ze.

Toen ik opkeek, zag ik dat ze de winkelwagen had volgeladen met chocoladesoep. ‘Dit is niet het moment om lekkere dingen te schrappen,’ zei ze knipogend.

Toen heb ik haar alles verteld.

4 januari, 19.27 uur

Had geen honger vanavond, dus heb alleen een boterham met pindakaas en jam gegeten. Pap en mam zijn naar de film. Oké, verder met mijn gesprek met mam.

‘Toen jullie op oudejaarsavond weggingen, leek alles oké,’ zei mam, terwijl ze de boodschappen uitpakte. ‘Zelfs in die zwarte vampieroutfits zagen jullie er nog schattig uit. Al is koraalrood meer jouw kleur.’

Ik hielp mam eraan herinneren dat het daar niet over ging.

‘Een beetje te veel van het goede was het wel,’ ging ze onverstoorbaar verder. ‘Jullie waren zo extravagant uitgedost!’

Kit en ik verafgoodden de bovenbouwers die de traditie van het oudejaarsfeest in het leven hadden geroepen, toen wij nog in de brugklas zaten. Geniaal vonden we hen. Hoe meer feesten, hoe meer feestoutfits!

Enzo had me die avond opgehaald en een zilverkleurige corsage voor me meegenomen. We waren gekleed volgens het thema van het oudejaarsfeest – EEN JAAR MET EEN ZILVEREN RANDJE – en hadden onze nagels zilver gelakt. Ik had mijn zilverwitte haren nog eens met zilverspray bespoten, en Enzo droeg een imitatie van Gaultiers beroemde parfum.

‘We moesten goed voor de dag komen, mam.’

Van tevoren hadden Enzo, Kit en ik druk gespeculeerd dat de danscommissie de feestzaal zou inrichten volgens de stijl van The Silver Factory, Andy Warhols eerste studio.

‘Hallo! We moesten New Yorkers uit de jaren zestig voorstellen!’

‘Dat was wel erg vergezocht. Trouwens, Andy en zijn vrienden gebruikten toch drugs? Ik vind hem niet zo’n geweldig rolmodel voor jullie.’ Mam streek door mijn haren. Op dat moment zaten we op de veranda. Ze had bij hoog en laag volgehouden dat ik me een stuk beter zou voelen na een kop thee met veel suiker. Wat bleek te kloppen, al wilde ik het niet toegeven.

‘Maar het thema was EEN JAAR MET EEN ZILVEREN RANDJE,’ zei ik. ‘Dan moet je toch groots en meeslepend denken? Het was niet zomaar een schoolfeest, maar... het begin van de rest van ons leven.’

Ze grijnsde spottend.

‘Hoe dan ook, toen we naar het feest reden, dacht ik dat alles oké was, maar achteraf gezien was hij toen al superchagrijnig. Ik vroeg hem wat er was, en hij zei dat we een stelletje meelopers waren. Dus toen vroeg ik hem: ‘Weet je niet meer waarom we gaan? We willen toch zien hoe The Factory er ooit uitzag?’

‘Apekool, lieverd. Jullie wilden gewoon de beest uithangen,’ zei mam.

Ik kon mijn moeder niet aan haar verstand peuteren dat Enzo en ik niet alleen als bovenbouwers gingen, maar ook als toekomstige kunstenaars. Dat snapte ze toch niet. Dus hield ik het simpel.

Toen we aankwamen, was Kit omringd door brugpiepers. Die zijn gek op haar. Ze noemt ze haar kleine piepkuikens, zo schattig. Ik ging naar haar toe om gedag te zeggen, en Enzo ging naar de wc.

‘Hoe gaat-ie?’ vroeg Kit, die van top tot teen onder de zilveren stippen zat. We kusten elkaar op z’n Frans op beide wangen. Kits kuikentjes keken aandachtig toe.

‘Hoe gaat-ie, Piper?’ papegaaide een van de piepkuikens.

‘Ik kijk even rond.’

‘Gave wimpers! Net vogelveren. Hoe heb je die...?’

‘Kit heeft ze gemaakt,’ antwoordde ik.

‘Aaaaaah, oooooo, ’ verzuchtten ze bewonderend.

Kit stak haar arm door de mijne en legde haar hoofd op mijn schouder. ‘Foto,’ beval ze, en we namen een schattigemeisjespose aan. De kuikens haalden meteen hun smartphones tevoorschijn om ons vast te leggen. Filters kwamen er niet aan te pas.

‘Ooit zullen die foto’s veel geld waard zijn,’ verklaarde ik. ‘Andy zou er een zeefdruk van hebben gemaakt.’ Toen liepen we naar de tafel waar de danscommissie zilveren glowsticks uitdeelde.

‘Wat heeft Enzo vanavond aan?’

‘Hij noemt het sportief chic, maar ik noem het supersexy, en hij ziet er zoals gewoonlijk oogverblindend uit.’ Ik beschreef zijn outfit nog eens uitgebreid aan mam. Zilveren metalen net-t-shirt, zwart getailleerd jasje, strakke zwarte jeans, getoupeerd zwart haar onder een zilveren hoge-hoed – een omgekeerde hanenkam noemt hij dat – en zilveren Doc Martins met zwarte veters. Nadat we uit zijn auto waren gestapt, had hij zilverpoeder over ons heen gestrooid en gezegd: ‘Zo reflecteren we van alle kanten licht, als sterren die uit de hemel zijn gevallen.’

Kit en ik gingen naast hem staan, en ik gaf hem een kus, die op zijn wang terecht kwam.

‘Zilver staat je goed,’ zei hij. Het was voor het eerst dat hij me een compliment gaf die avond.

‘Ho, stop,’ onderbrak mam me. ‘Had hij je dan eerder op de avond nog helemaal geen compliment gegeven?’

‘We zijn de complimentfase voorbij,’ antwoordde ik.

Ze trok haar neus op. ‘Nog meer apekool. Je bent achttien. Dan ben je de complimentfase echt niet voorbij.’

‘Min of meer,’ zei ik. ‘In elk geval, dj Anoniem – dat is DJA, de zoon van mevrouw Adams – stond achter de draaitafel, en iedereen begon te dansen. Kit stond al een tijdje op de dansvloer, omringd door haar volgelingen. Tijdens het dansen wierp ze Franse Marcel zwijmelende blikken toe.’

‘Die uitwisselingsstudent?’ vroeg mam.

‘Ja, ze is stapelgek op hem.’ Kit danste precies als haar idool, Janelle Monáe (ze had al haar passen ingestudeerd), alleen dan op de een of andere manier nog vetter. Dat is zo bijzonder aan haar. Zelfs als ze zich als een gek aanstelt, is ze onwijs sexy. Met haar uitstraling zou ze eigenlijk aanvoerster van het cheerleaderteam moeten zijn, in plaats van aanvoerster-van-zo’n-beetje-al-het-andere-wat-je-kunt-bedenken. Ze is stapelmesjogge, zou mam zeggen, maar op een toffe manier.

‘Hoe dan ook, Kit was aan het dansen en ik stond net op het punt om me bij haar te voegen, toen ik Enzo’s hand op mijn middel voelde. Ik draaide me naar hem om en kustte hem. ‘Kom, dan dansen we samen het nieuwe jaar in!’

Volgens zijn horloge, waarvan het bandje zilveren spikes heeft, was het zeven minuten voor middernacht. Ik zette mijn lonkende blik op, waar hij normaal gesproken voor valt, maar hij weigerde, bleef stokstijf staan en keek me met waterige rode ogen aan. ‘We kunnen later altijd nog de pretentieuze kunstenaars uithangen,’ zei ik. ‘Maar laten we nu dansen! Moet je Kit zien.’

‘Ik kan niet dansen.’

‘Sinds wanneer niet?’

‘Ik kan niet met JOU dansen, bedoel ik,’ zei hij ineens keihard. De manier waarop hij het zei... het klonk zo gemeen. Ik vond het vreselijk om dit deel van het verhaal aan mam te vertellen.

‘Dat is toch zonde van mijn outfit? Die wervelt rond als de ringen van Saturnus!’

‘Dat weet ik,’ antwoordde hij. ‘Ik heb hem zelf ontworpen!’

‘Hé,’ zei ik, in een poging aardig te blijven. ‘Ben je autistisch geworden of zo? Kun je niet gewoon met me praten?’

‘Nee!’ schreeuwde hij boven de muziek uit. En toen...

‘Wat?’ vroeg mam.

‘Het was zo erg.’

‘Wat?’

‘Zo gênant.’

‘Erger dan zijn outfit kan het niet zijn geweest,’ zei mam.

‘Mam. Jezus!’

‘Sorry,’ zei ze. ‘Ga verder.’

‘Hij zei dat hij in het nieuwe jaar... eindelijk zichzelf moet zijn. En dat hij niet degene kan zijn van wie iedereen verwacht dat hij het is.’

‘Hm-hm,’ zei mam, en ze nam een slok van haar thee.

‘Dus ik zei dat ik hoe dan ook van hem hield.’

‘Piper!’ riep mam uit.

‘Mam, en toen begon hij... hij begon te dansen, op een manier, echt bezeten gewoon... Eerst trok hij doorzichtige sjaals uit zijn zelf genaaide jaszakken en draaide ze op ooghoogte in het rond, als een of andere buikdanser of zo... Hoe sneller hij ze ronddraaide, hoe meer ik... Ik kon mijn blik er gewoon niet vanaf houden. Hij danste om de andere bovenbouwers heen en zwaaide de sjaals boven hun hoofden alsof het vlaggen waren. Kit, die aan het dansen was met Marcel, probeerde een van de sjaals uit de lucht te grijpen, omdat ze dacht dat hij een of ander psychedelisch effect met de discobal en de knipperlichten probeerde te creëren. En haar piepkuikens deden haar natuurlijk allemaal na. ‘Tragisch vet!’ hoorde ik er eentje zeggen, alsof ze snapte wat dat inhield, terwijl ze een sjaal tegen haar gezicht drukte en eraan rook. Toen probeerden alle kuikens er een te vangen. Iedereen keek naar hem om te zien wat hij vervolgens zou doen.... En toen ging hij langzamer dansen. Hij raapte een sjaal die hij had laten vallen van de grond en wikkelde die om zijn net-shirt...’

‘Dat metalen shirt?’ viel mam me in de rede.

‘Dat, ja. En hij begon het shirt omhoog te stropen. Het zag eruit alsof hij een show gaf. Een verrassingsperformance, dacht ik in eerste instantie. En dat hij het misschien wel voor mij deed. Mensen stonden te klappen en te fluiten. En toen ging hij expres zo wild dansen dat zijn broek er letterlijk van afzakte. Ik bedoel, zijn broek lag op de grond. Hij voerde